

РЕШЕНИЕ

№ 3049

гр. София, 07.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 131-ВИ СЪСТАВ, в публично заседание на осемнадесети април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА

при участието на секретаря МАЯ Г. КАРГОВА
като разгледа докладваното от ВЕСЕЛИНА ИВ. НЯГОЛОВА
Административно наказателно дело № 20211110217590 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.58д и сл. от ЗАНН.

С наказателно постановление (НП) № 21-4332-001816 от 16.02.2021г., началник група при отдел „Пътна полиция“ към СДВР, е наложил на Н. Г. П. с ЕГН ***** наказание – глоба в размер 100/сто/ лева на основание чл.177 ал.1, т.4 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 5, ал.3, т.2 от ЗДвП, както и наказание глоба в размер на 200/двеста/ лева на основание чл.177, ал.1, т.1 ЗДвП за извършено нарушение на чл.150а, ал.1 ЗДвП.

Недоволен от издаденото наказателно постановление е останало санкционираното лице, което в срочно подадена жалба го атакува с искане за отмяна, с аргумент, че налагането на санкции за неплащане на предходни глоби е обявено за противоконституционно.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява, не изпраща представител.

Въззиваемата страна Началник група при ОПП- СДВР, редовно призована, не изпраща представител.

Съдът, като обсъди събраните по делото доказателства, доводите на жалбоподателя и извърши служебна проверка на развитието на административнонаказателното производство, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Н. Г. П., ЕГН ***** с постоянен адрес- гр.София, ул.“С.“ № 8, ет.1, ап.1, правоспособен водач на МПС.

На 01.01.2021г., в град София жалбоподателят П. управлявал собствения си лек автомобил марка "Мицубиши" с рег. № СА **** ХН, когато бил спрян за проверка по реда на чл.165, ал.2, т.1 ЗДвП. В хода на проверката се установило, че водачът има незаплатена глоба за нарушение на ЗДвП. Предвид на това му бил съставен АУАН серия ГА, № 271108 за нарушение по чл.190, ал.3 ЗДвП.

Освен това във връзка с установеното неизпълнение на задължението за заплащане на глобата, на жалбоподателя били наложени две принудителни административни мерки. Със ЗППАМ 21-4332-000011/04.01.2021г. на жалбоподателя П. на основание чл.171, т.1, б.Д от ЗДвП била наложена ПАМ- временно отнемане на СУМПС до заплащане на дължимата глоба, а със ЗППАМ № 21-4332-000012/04.01.2021г. на основание чл.171, т.2, б. К ЗДвП била наложена мярка- временно спиране от движение на МПС с рег. № СА **** ХН, отново до заплащане на дължимата глоба. Първата заповед била връчена на жалбоподателя около една година след издаването ѝ- на 06.01.2022г., а за втората не са отбелязани данни за връчване.

Същевременно на 31.01.2021г., в град София, жалбоподателят Н.П. управлявал личния си лек автомобил с рег. № СА **** ХН, когато отново бил спрян за извършване на полицейска проверка и били установени посочените обстоятелства, в частност факта на издадените ЗППАМ.

Във връзка с извършената проверка от страна на полицаи Ст.Ст.-командир на отделение бил съставен АУАН, серия АА, бланков № 836841, с който срещу жалбоподателя Н. Г. П. е било повдигнато административно-наказателно обвинение, за това, че на 31.01.2021г. в град София, управлявал моторно превозно средство- лек автомобил с рег. № СА **** ХН, след като СУМПС и СРМПС част II са отнети по съответния ред.

Актът, съставен в присъствието на нарушителя му бил връчен за подпис и запознаване, при което не са направени възражения, нито такива са постъпили в рамките на законоустановения тридневен срок.

Въз основа на посочения АУАН е съставено процесното наказателно постановление (НП) № 21-4332-001816 от 16.02.2021г., началник група при отдел „Пътна полиция“ към СДВР, е наложил на Н. Г. П. с ЕГН ***** наказание – глоба в размер 100/сто/ лева на основание чл.177 ал.1, т.4 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 5, ал.3, т.2 от ЗДвП, както и наказание глоба в размер на 200/двеста/ лева на основание чл.177, ал.1, т.1 ЗДвП за извършено нарушение на чл.150а, ал.1 ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка съдът прие за установена въз основа на приобщените по реда на чл.283 от НПК към делото писмени доказателства- АУАН серия АА, № 836841 от 31.01.2021г., НП № 21-4332-001816 от 16.02.2021г., Справка картон на водач Н. Г. П., Заповед № 8121з-515/14.05.2018г. на министъра на вътрешните работи, Заповед № 8121к-13180/23.10.2019г. на министъра на вътрешните работи, АУАН серия ГА, № 271108, ЗППАМ № 21-4332-000011/04.01.2021г. и ЗППАМ № 21-4332-000011/04.01.2021г. както и останалите писмени доказателства. Съдът кредитира в цялост приобщените по делото писмени доказателства, като същите са официални документи, в чиято автентичност не са налице основания за съмнение. Наред с това те са логични, последователни съответни и не се опровергават при преценката им, както по отделно, така и в тяхната съвкупност, като не са налице основания за дискредитиране, на който и да е от доказателствените източници, събрани в хода на административнонаказателното производство и съдебното следствие.

Възприетата за несъмнена фактическа обстановка налага следните изводи от правна страна:

Жалбата е подадена от легитимирано лице, срещу акт, който подлежи на обжалване, в рамките на преклузивния срок, с оглед, на което е допустима, а разгледана по същество в рамките на правомощията на съда да извърши цялостна проверка на обжалвания акт, налага отмяна на наказателното постановление.

Административнонаказателното производство е образувано и срещу нарушителя е повдигнато административнонаказателно обвинение въз основа на АУАН серия АА № 836841/31.01.2021 година, съставен от компетентен орган- полицейски орган-командир на отделение при 07 РУ-СДВР, в рамките на материалната и териториална компетентност на

последния. Съгласно чл.189, ал.1 от ЗДвП, актовете за установяване на нарушения се съставят от длъжностните лица към службите за контрол, които съгласно чл. 165, ал.1 от ЗДвП се определят от министъра на вътрешните работи. Видно от т.1.4 на Заповед № 81213-515/14.05.2018г. е налице и изрично оправомощаване в полза на полицейски органи от посочената категория. Въз основа на обсъдения акт за установяване на административно нарушение е издадено обжалваното НП, което е издадено от териториално и материално компетентен орган, съгласно т.2.10 на посочената по-горе заповед на министъра на вътрешните работи.

При съставянето на акта за установяване на административно нарушение са спазени сроковете по чл.34, ал.1 ЗАНН, изискванията за форма и съдържание, регламентирани съответно в чл.42 ЗАНН, както и специфичните изисквания за участие на свидетели и връчване на АУАН. На следващо място АУАН съдържа и достатъчно пълно и точно посочване на нарушената законова разпоредба, която съответства на изложените факти. Същото важи и за съдържанието на издаденото наказателно постановление, което от своя страна отговаря на изискванията за форма и съдържание заложили в чл.57, ал.1 от ЗАНН, както и специфичните процедурни правила, свързани с участието на свидетели, предявяване на АУАН, установените за това законови срокове.

При това обаче наказателното постановление е издадено при неправилно установена фактическа обстановка и неточно прилагане на материалния закон, което налага отмяната му. С наказателно постановление (НП) № 21-4332-001816 от 16.02.2021г., на началник група при отдел отдел „Пътна полиция“ към СДВР отговорността на жалбоподателя П. е ангажирана за това, че управлява МПС след като е лишен от това право по съдебен или административен ред, както и за това, че управлява МПС, което е спряно от движение. В самото наказателно постановление не се сочат конкретните актове въз основа, на които са наложени тези ограничения. Справката картон на водача показва, че това следва да са именно цитираните по-горе заповеди за налагане на принудителни административни мерки- временно лишаване от право да управлява МПС и временно спиране на МПС от движение. И двете заповеди са издадени на 04.01.2021г., като първият опит за връчването на една от тях датира от месец април 2021г. съгласно отразеното в докладна записка до началника на 04 РУ-СДВР, а единственото удостоверение валидно връчване е това върху ЗППАМ № 21-4332-000011/04.01.2021г., като същото е извършено на 06.01.2022г., т.е. повече от една година по-късно.

При това доколкото към посочената в АУАН и НП дата- 31.01.2021г., нито една от заповедите за налагане на принудителна административна мярка, не е била връчена, нито пък влязла в сила, то не са започнали да действат предвидените с тях ограничения, като нито жалбоподателят П. е лишен от право да управлява МПС, нито пък лек автомобил с рег. № СА **** ХН е спрян от движение. Действително СУМПС и СРМПС са били иззети от водача още при съставяне на АУАН серия GA, № 271008/01.01.2021г., но това само по себе си още не е равносилно на издаване на издаване на ПАМ, още по-малко на лишаване от право или спиране от движение, в частност предвид възможността по чл.172, ал.1 ЗДвП такива мерки въобще да не се налагат.

Предвид на това съдът намира, че не са били налице фактическите основания за ангажиране на отговорността, доколкото към 31.01.2021г. заповедите не са връчени и породили своето действие по въвеждане на определени ограничения в правната сфера на жалбоподателя, респективно нарушенията свързани с тези ограничения няма как да бъдат допуснати от обективна страна. Още по-малко пък може да се твърди, че същите са осъществени виновно, доколкото липсват каквито и да е доказателства жалбоподателят П. да е знаел за издадените ПАМ, с които е лишен от право да управлява МПС, респективно личният му лек автомобил е спрян от движение, респективно да е съзнавал, че предприема управление въпреки тях.

Отделно от това, към настоящия момент основанията за лишаване от право за управление на МПС, респективно за спиране на МПС от движение са обявени за противоконституционни с РКС № 3 от 2021г. Действително решението на КС няма обратно действие, като актът обявен за противоконституционен не се прилага от момента на влизане на решението в сила- чл.151, ал.2, изр.2 Конституцията, т.е. към момента на издаването им на 04.01.2021г. и на деянието предмет на настоящото производство- 31.01.2021г. заповедите са имали своето законно основание. Същото обаче към момента е обявено за противоконституционно по причини съществували още при издаването им, като предвид на това и съдът намира, че дори да бяха налице обективните и субективни признаци на административните нарушения, то извършеното не следва да се третира като административно нарушение поради ниската степен на обществена опасност на несъобразяване с ограниченията в случая.

Ето защо с оглед обективната и субективна несъставомерност на деянията, жалбата се явява основателна и процесното наказателно постановление следва да бъде отменено.

От страните не се претендират разноски и съдът не дължи служебно произнасяне.

Воден от гореизложеното и на основание чл.63, ал.2, т.5 ЗАНН, СЪДЪТ

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление (НП) № 21-4332-001816 от 16.02.2021г., началник група при отдел „Пътна полиция“ към СДВР, е наложил на Н. Г. П. с ЕГН ***** наказание – глоба в размер 100/сто/ лева на основание чл.177 ал.1, т.4 от ЗДвП, за извършено нарушение на чл. 5, ал.3, т.2 от ЗДвП, както и наказание глоба в размер на 200/двеста/ лева на основание чл.177, ал.1, т.1 ЗДвП за извършено нарушение на чл.150а, ал.1 ЗДвП.

Решението подлежи на обжалване пред АС-гр.София с касационна жалба по реда на АПК в четиринадесетдневен срок от получаване на съобщението, че решението е изготвено.

Съдия при Софийски районен съд: _____